

борис априлов

борис ангелов

*

З Л А Т Н А Т А

Г Р И В Н А

*

телевизионна

пиеса

ЛИЦА:

МИШЕВА – 65 годишна

ПЕТРОВ – 70 годишен

Хол в апартамента на Мишева. Канапе, маса с два стола. Телефон. Сцената е празна.

На входа се звъни. Повторно. Отново.

Появява се Мишева – по рокля, върху която е препасала престилка, явно че се занимава с нещо в кухнята,

МИШЕВА. Сега!... Идвам! /Инстинктивно оправя косата си/.

Излиза и се връща с Петров.

Петров е облечен особено – с кариран каскет, шлифер, карирано сако и голф, в устата му стърчи лула, избягва да говори много и непрекъснато се оглежда, наблюдава.

И сега той се озърта, за изненада на домакинята, която все повече го гледа в недоумение,

МИШЕВА. Извинете, но все пак трябва да знам кой сте и по какъв повод...

Петров оглежда хола.

МИШЕВА. Извинете, но... Но какъв повод?

ПЕТРОВ /продължава огледа/. Кучето ми остана вън.

МИШЕВА. Кучето?

ПЕТРОВ /оглежда обстановката/. Никъде не отивам без него. То ми помага.

МИШЕВА /съвсем озадачено/. Но, моля ви, по какъв повод?... Не ви познавам.

ПЕТРОВ /вдига ваза от масата и я оглежда/. По повод на вашето обявление.

МИШЕВА /отдъхва си/. Така кажете. Изкарайте ми акъла.

ПЕТРОВ /към вратата/. Чарли, почакай вън. /Чува се лай./ Дали сте обявление за изчезнала златна гривна.

МИШЕВА. Да... Радвам се! Заповядайте! /Сочи му стол./

ПЕТРОВ. Да ви се намира някакъв бифтек?

МИШЕВА. Моля?

ПЕТРОВ. За кучето, викам... Докато разговаряме, да се забавлява.

МИШЕВА. Съжадавам... Имам парче месо.

ПЕТРОВ /отсича/. Не... То може да се забавлява само с бифтек алангле... И така... Започваме! /Сяда./

МИШЕВА /сваля престилката си/. Вие сте намерили гривната ми?

ПЕТРОВ. Не. Аз ЩЕ Я НАМЕРЯ.

МИШЕВА. О, вие сте от милицията?

ПЕТРОВ. Не. Аз съм Петров.

МИШЕВА /учудено/. Петров, в смисъл...

ПЕТРОВ. Частният детектив Петров!

МИШЕВА /изненадана, едва не подскача/. Нима у нас има частни детективи?

ПЕТРОВ. Няма. Аз съм ЛЮБИТЕЛ частен детектив. Работя сам, с куче! Не взимам хонорар. Имам собствен метод. Принадлежа към старата школа. /Усмивва се./ Школата на прочутия Шерлок Холмс, малко дедуктивност, малко размисъл, малко романтика... Разбира се – много наблюдателност и висока култура... Аз съм единствения частен детектив у нас.

МИШЕВА. Боже мой, интересно!... А квалификация?

ПЕТРОВ. Чета, госпожо. Поглъщам. Всичко каквото ми падне. Литература у мен – две стени и половина... Благодарение на книгите съм усвоил опита на най-известните криминалисти в света... Навярно знаете за кои става въпрос... /Въздъхва, слага крак върху крак, дръпва от лулата си, но напразно./ Не гори, госпожо. Кибрит?

МИШЕВА. Сега! /Скача и търси кибрит./

ПЕТРОВ /усмихнато/. Спокойно, мадам! /Вади запалка./ Проверих рефлексите ви. Искам да знам с какъв човек имам работа... /Пали и всмуква./ Седнете.

МИШЕВА. Интересно, другарю Петров, какво установихте за мен и /смее се/ рефлексите ми?

ПЕТРОВ. Оставете това за финала. /Усмивва се./ Ние, от дедуктивната школа, оставяме заключенията за края... И така, мадам. В обявлението пише, че златната гривна е изгубена.

МИШЕВА. Да.

ПЕТРОВ. Не бързайте, спокойно... Изгубена, за нас, частните детективи, се равнява на изчезнала.

МИШЕВА /изненадано/. – Моля?

ПЕТРОВ. Искам да кажа, че по точно – изгубена е само част от понятието ИЗЧЕЗНАЛА.

МИШЕВА. Искате да кажете...

ПЕТРОВ. Моля ви се, нищо не искам да кажа. Не съм дошъл да говоря, а да открия една скъпа златна гривна.

МИШЕВА. Де, тя е много скъпа, особено за мен, тъй като е подарък от свекърва ми.

ПЕТРОВ /подсвирква/. Обичате свекърва си, нали?

МИШЕВА. Не мога да я понасям!

ПЕТРОВ. Моля?

МИШЕВА. Тъкмо затова тази гривна ми трябва. Представяте ли си какво би станало, ако вещицата разбере, че се е загубила?

ПЕТРОВ /потрива ръце/. Ето, етоо!... Това харесвам аз! Заплетени случаи, които /съблича шлифера си/ придават на приключението особен аромат, достойни за моята класа... Бъдете добра. /Подава шлифера./

Тя го отнася и се връща. Намира го неподвижен, хърка.

Изплашва се. Навежда се към него, прави движение с ръка под носа му и въздъхва,

ПЕТРОВ /изведнъж/. Какви цигари ползвате?

МИШЕВА /изненадано/. "Феникс".

ПЕТРОВ. Със или без?

МИШЕВА. Моля ви се – СЪС!

ПЕТРОВ. С какво?

МИШЕВА. Много просто – с филтър.

ПЕТРОВ /усмивва се снизходително/. Не става въпрос за филтър. С някого, или сама?

МИШЕВА. Как да ви кажа...

ПЕТРОВ /светкавично/. Свекърва ви пуши ли?

МИШЕВА. Не.

ПЕТРОВ. А дразни ли се от вашето пушене?

МИШЕВА. Тя не живее тук.

ПЕТРОВ. Така и предполагам. /Замисля се./ Значи свекървата отпада... /Делово./ Кога видяхте гривната за последен път? Апропо, когато си лягате, сваляте ли гривната?

МИШЕВА. Винаги. С нея се чувствам в окови.

ПЕТРОВ. Да-а-а... Сега отново на първия въпрос: кога видяхте за последен път гривната? /Наблюдава как тя се замисля./ Спокойно... Помислете внимателно! Не бързае за никъде...

МИШЕВА. Кога ли?

ПЕТРОВ. Да, кога.

МИШЕВА. Ами-и-и...

ПЕТРОВ. Спокойно, спокойно...

МИШЕВА. Кога беше... Кога беше-е-е... Вчера дадох обявлението във вестника, значи завчера.

ПЕТРОВ. Така-а-а!... /Бързо./ А къде?

МИШЕВА. Тук. Преди да изляза.

ПЕТРОВ. Така-а-а. А излязохте ли?

МИШЕВА /колебае се/. Не... Да... Впрочем, излязох... Но по-късно.

ПЕТРОВ. Значи не сте излязла.

МИШЕВА. Как да ви кажа... Дойдоха ми гости и...

Петров се изправя и започва да се разхожда замислен пред нея. Тя го наблюдава с нарастващо любопитство, докато той всмуква няколко пъти от лулата си.

ПЕТРОВ /неочаквано. Този персийски килим колко бода е?

МИШЕВА. Моля?

ПЕТРОВ. Колко бода на квадратен сантиметър?

МИШЕВА. Ам-и-и...

ПЕТРОВ. ...Колко души?

МИШЕВА. Кое?

ПЕТРОВ /светкавично/ ... Ви бяха на гости.

МИШЕВА /много смутена/. ...А-а... Чакайте да помисля... Важно ли е?... Нима допускате?... Боже мой!...

ПЕТРОВ. Разберете, интересува ме само броя на хората, които са ви дошли на гости онзи ден.

МИШЕВА /внезапно/. Сетих се!

ПЕТРОВ. Колко?

МИШЕВА. Четиридесет и два бода на квадратен сантиметър!

ПЕТРОВ. Това е добре... Добър килим! Сега остава да си опомните колко души бяха в това помещение, като изключим вас и мъжа ви.

МИШЕВА. Мъжът ми не беше...

ПЕТРОВ. Така ли? Защо?

МИШЕВА. Той е в командировка. За петнайсет дни.

ПЕТРОВ /подсвирква/. В командировка? Интересно, много интересно! Отпада още един човек и се прибавя още едно обстоятелство. Хм!... И така – колко души ви бяха на гости?

МИШЕВА. Около четири.

ПЕТРОВ. По-точно?

МИШЕВА /примирено/. Четирима. Ще пиете ли кафе?

ПЕТРОВ. Спокойно! Ще стигнем и до кафето. И тези четирима душ бяха?...

МИШЕВА. Приятелки...

ПЕТРОВ. Само приятелки ли?

МИШЕВА. Три приятелки... И един техен приятел.

ПЕТРОВ. Техен или ваш?

МИШЕВА. Техен разбира се. В това съм абсолютно сигурна. В нашето семейство приятели има само мъжа ми, аз нямам!

ПЕТРОВ. Това е все едно.

МИШЕВА. Моля?

ПЕТРОВ. Искам да кажа, че нищо лошо няма, ако считате приятелите на мъжа си и за ваши приятели.

МИШЕВА. В такъв смисъл – да... Но този човек е само приятел на приятелките ми. В това съм категорична.

ПЕТРОВ. Идеално!... Разбрахме се... А можете ли да ми изброите имената на приятелите си?

МИШЕВА. Разбира се... /Замисля се./ Мима... Пепа и Галушка.

ПЕТРОВ. А името на приятеля им?

МИШЕВА. Мисля, че се казва Иванов... /Замисля се./ Май че тъй... Като се запозна, каза Иванов. А те как го наричаха? Чакайте, мисля че го наричаха Петьо. Да, Петьо. Добре си спомням.

ПЕТРОВ. Благодаря ви... За вас Петьо, за мен Петър Иванов... А Мима?

МИШЕВА. Какво, Мима?

ПЕТРОВ. Имената ѝ?

МИШЕВА. Мария Райкова, Първата ми приятелка... Нима мога да се съмнявам в...

ПЕТРОВ. Ще се съмняваме заедно, мадам. Във всички и за всичко. И така, тя има ди телефон?

МИШЕВА. Разбира се, но защо ви е?

ПЕТРОВ /тръгва към телефона/. Номерът?

МИШЕВА /бързо/. Чакайте!

ПЕТРОВ /обръща се учудено/. Да?

МИШЕВА. Сега си спомних, че Мария не беше. Бяха само две приятелки и въпросният.

ПЕТРОВ. Идеално! /Връща се като потрива ръце./ Отпада още един. /Спира се./ Какъв е номерът на телефона на втората ви приятелка, Пепа?

МИШЕВА. Да си спомня... /мисли./ Един момент... О, тя май че не беше... да, да – не беше. Не можа да дойде... Бяха само Галушка и нейния приятел... Знаете ли какво кафе имам?

ПЕТРОВ. Спокойно, госпожо, ще дойдем и до кафето.

МИШЕВА. С много захар, като за простак или с малко, като за интелигентен човек? /Смее се на шегата си./

ПЕТРОВ. Пия го без, мадам... Чарли го обича със захар, но затова после... /Чува се лай./ Чарли, спокойно!... И така, мадам, отпадна още един. Задачата ми се улеснява... Телефонният номер на Галушка?

МИШЕВА /въздъхва облекчено/. Тя няма телефон. Не може да си намери връзки.

ПЕТРОВ /отново към телефона/. Къде живее?

МИШЕВА. Далеч, в Бояна.

ПЕТРОВ /върти шайбата/. Таксита?... Ало, таксита... Другарко...

МИШЕВА /скача и затваря телефона. Диша зачестено./

ПЕТРОВА /докато тя стои при телефона, се връща и сядва на кушетката, слага крак върз крак, всмуква лулата си/. Задачата ми се опрости съвсем.

МИШЕВА. В смисъл?

ПЕТРОВ. Остана само един, приятелят на приятелките ви, Петьо...

МИШЕВА. Да, другарят Иванов.

ПЕТРОВ. Хм!

Напрегнато мълчание и от двете страни. Тя е изправена до телефона, а той, седнал до кушетката разглежда лулата си.

В това време отвън излайва Чарли.

МИШЕВА. Лае.

ПЕТРОВ. Затова го вода със себе си, мадам.

МИШЕВА. В смисъл?

ПЕТРОВ. В кулминационните моменти се обажда.

МИШЕВА. Едно кафе?

ПЕТРОВ. Момент. Ще дойдем и до кафето.

МИШЕВА. Да ви кажа правата, тази гривна ми опротивя.

ПЕТРОВ. Но аз трябва да я намеря. Въпрос на чест, мадам. Ако не я открия, ще дискредитирам добрата стара дедуктивна школа. /Става, целува ѝ ръка./... И най-важното – ще се компрометирам пред вас, а това сега не е в мой интерес. И така... Къде седяхте вие и къде – той?

МИШЕВА. Аз седях тук. /Сочи мястото на канапето./

ПЕТРОВ. Идеално! Седнете!

Мишева сядва. Той се изправя.

ПЕТРОВ. Чудесно. А той?

МИШЕВА. Кой?

ПЕТРОВ. Как кой? Иванов, Петър... Петьо.

МИШЕВА. А, той седеше далеч, там. /Сочи стола зад масата./

ПЕТРОВ /отива и взема посочения от нея стол/. Сега си представете, че аз съм Петьо, ще възстановим случая. Говорете, какво казахте вие, когато Петьо седна на стола!

МИШЕВА. Едно кафе.

ПЕТРОВ /леко усмихнат/. Видяхте ли? Стигнахме и до кафето, Само че, за разлика от него, аз го пия без захар. Но в интерес на следствието сложете шест лъжички, като за голям простак.

Мишева /става за кафето и се отдалечава с кокетна походка, а той наблюдава гъвкавите движения на ханшовете ѝ/. Ей сега.

ПЕТРОВ /малко преди тя да изчезне/. Момент!

МИШЕВА /спира се/. Моля?

ПЕТРОВ. Така ди бяхте облечена тогава?

МИШЕВА. Не.

ПЕТРОВ. Облечете се както тогава,

МИШЕВА. Добре. /Излиза./

ЧАРЛИ /лае зад вратата/. Бау!

ПЕТРОВ. Какво Чарли, случаят е обикновен, нали?

ЧАРЛИ /зад вратата/. Бау, бау!

ПЕТРОВ. И доста типичен?

ЧАРЛИ. Бау!

ПЕТРОВ. Как мислиш, ще успее ли?

ЧАРЛИ /изскимтява/. Ау-а!...

ПЕТРОВ. Какво, съмняваш ли се?

ЧАРЛИ. Бау, бау, бау!

ПЕТРОВ. Прав си! /Усмехнат, потрива дори ръце./ И аз мисля така.

Влиза Мишева в пищен пенъор, весела, тананика си песничка. Носи поднос с две кафета. Поставя кафетата на масата.

ПЕТРОВ /с видима промяна в поведението му. Гледа я с възхищение/. Вие сте очарователна!

МИШЕВА. Така ли? Ха, ха, ха! /Посяга да му подаде кафето./

ПЕТРОВ /също посяга за чашата/. Позволете да се обслужа сам. О-о! Извинете!

МИШЕВА. Какво?

ПЕТРОВ. Докоснах ръката ви!

МИШЕВА. А-а, нищо!...

ПЕТРОВ. ...имате приятна ръка...

МИШЕВА. Мислите ли? И други са ми го казвали, но мисля че това са само комплименти. Вие мъжете...

ПЕТРОВ. Кога се връща?

МИШЕВА. Мъжът ми? Още десет дни.

Двамата пият кафе и мълчат.

ПЕТРОВ /гледа я в очите/.

МИШЕВА /смутено/. Защо ме гледате в очите?

ПЕТРОВ. Това не са очи... А прозорци, през които се мъча да проникна във вашата нежна, но мечтателна душа.

МИШЕВА /въздиша/. Наистина, доста съм нежна и мечтателна.

ПЕТРОВ. Ще оправим работата...

МИШЕВА. Как?

ПЕТРОВ. Коя дата бяхме днес?

МИШЕВА. Пети.

ПЕТРОВ /тържествено/. Запомнете я! Запомнете този ден. От днес започва летоброенето на нашата близост,

МИШЕВА. Близост? Не отивате ли много далеч?

ПЕТРОВ. Защо? Не мечтаете ли за един близък човек, на който можете да разчитате, пред който да отворите душата си като мак и той да надзърне в него, да види тичинките, с които като с електрически крушки е написана думата... думата...

МИШЕВА /разнежена/. Коя дума?

ПЕТРОВ. Не мога да я измисля...

МИШЕВА. Моля ви, измислете я!

ПЕТРОВ. Ами, как да ви кажа...

МИШЕВА. Щастие?

ПЕТРОВ. Може би, не знам.

МИШЕВА /поглежда чашката си/. В кафето не я ли пише?

ПЕТРОВ. Подайте чашката си. /Поема я, гледа в нея./ Охооо!

МИШЕВА /заинтригувана, като всички жени/. Моля?

ПЕТРОВ. Охо-хоооо!

МИШЕВА /развълнувана/. Нима?

ПЕТРОВ. Ехееей!

МИШЕВА. Моля ви!

ПЕТРОВ. Аааа!

МИШЕВА. Нали?

ПЕТРОВ. Еее, страшно!

МИШЕВА. Всички чаши се ми такива... На мен много ми гледат.

ПЕТРОВ. Голяма работа! /Премества се до нея на канапето./

МИШЕВА /плесва с ръце/. Изумително!

ПЕТРОВ /сега той поглежда към нея/. Кое, мадам?

МИШЕВА. Другарят Иванов при този момент също се премести на кушетката.

ПЕТРОВ. Всички мъже са такива, мадам. Шаблонни. Не могат да измислят нищо ново.

МИШЕВА А вие?

ПЕТРОВ. О, аз съм само любител-детектив.

МИШЕВА. Но не и любител-мъж.

ПЕТРОВ. За мен жените са само едни същества, нищо повече, същества, които губят по нещо, което трябва да намеря. В случая търся гривна.

МИШЕВА. Стига с тази гривна!

ПЕТРОВ. Да продължим. /Поглежда в чашата./ Има много фигури... Едната се е отдалечила...

МИШЕВА. Мъжът ми!... Той е в Силистра.

ПЕТРОВ. Но другият се е приближил. /Слага ръка върху раменете ѝ./

МИШЕВА /съвсем по женски/. Боже мой!...

ПЕТРОВ. Какво, мадам?

МИШЕВА. Другарят Иванов направи точно така!... Постави ръката си на същото място.

ПЕТРОВ. Нали ви казвам, мъжете са еднакви и улесняват задачите ми... Един момент. /Измъква лупа и става, отива до другото и рамо, наблюдава го през лупата./

МИШЕВА. Какво правите?

ПЕТРОВ. Търся отпечатьци от пръстите му.

МИШЕВА. Вие сте гениален.

ПЕТРОВ. И ги виждам, ще знаете. /Вглежда се./ Отпечатьците говорят за човек, който не се спира пред нищо, дори пред вашата непристъпност.

МИШЕВА. Нима изглеждам непристъпна?

ПЕТРОВ. Почти непревземаема. Приличате на крепост. Човек трябва да атакува цял живот.

МИШЕВА. Но все пак, трябва да се опита, нали?

ПЕТРОВ. О, аз съм само любител.

МИШЕВА. Не ми изглеждате чак толкоз любител.

ПЕТРОВ. Мадам, вие се лъжете. Моята цел е гривната. /Сяда отново до нея и поставя ръка през раменете ѝ./ Така беше, нали?

МИШЕВА. Точно така.

ПЕТРОВ. Е, няма ли да станете?

МИШЕВА /учудено/. Защо?

ПЕТРОВ. На това място жените стават тактично, уж да приберат чашките, а всъщност, да се освободят от нахалната ръка.

МИШЕВА. Защо? Не съм чак толкоз шаблонна.

ПЕТРОВ. Да, но затруднявате задачата ми.

МИШЕВА. Обичате съпротивата?

ПЕТРОВ /нервно, скача/. Мадам, забравяте, че търся гривна, а не любовни приключения!

МИШЕВА. Но какво да правя, когато обстоятелствата бяха такива. Той си сложи ръката, но аз не станах.

МИШЕВА /язвително/. Така, значи?

МИШЕВА. Точно така.

ПЕТРОВ. Не реагирайте!

МИШЕВА. Почти не.

ПЕТРОВ /ядосано/. А оставихте мръсната му лапа на рамото ви?
МИШЕВА. Казвам както беше.
ПЕТРОВ /ядосано/. И стояхте като добиче в ръцете на този гаден Дон Жуан?
МИШЕВА. Амии...
ПЕТРОВ. Не ви е срам, мадам!... Къде ми е шапката?
МИШЕВА. Казвам ви как беше.
ПЕТРОВ /язвително/. И какво? Стояхте така и приехте безропотно по-нататъшните му действия?
МИШЕВА. Във всеки случай – стояхме така.
ПЕТРОВ /извън себе си/. До кога?
МИШЕВА. Така ни завари здрача.
ПЕТРОВ /бързо, яростно/. И после?
МИШЕВА. После си отиде, като обеща да дойде отново, да стоим така и да чакаме новия здрач.
ПЕТРОВ. Само това ли?
МИШЕВА. Обеща, че другия път ще си държим ръцете.
ПЕТРОВ. Мръсен балкански Казанова!... А после?
МИШЕВА. Не се обади.
ПЕТРОВ /изсъсква/. Изчезнал е с гривната.
МИШЕВА. Е, стига вече с тая гривна!... Оставете я на страна.
ПЕТРОВ. Да се оставите в ръцете на този тип и да не реагирате. Не ви ли е срам?
МИШЕВА /навежда очи/. Какво да правя? Мъжът ми толкоз рядко заминава... И все пак, се радвам.
ПЕТРОВ. За какво?
МИШЕВА. Вие ревнувате, следователно обичате.
ПЕТРОВ. Обичам само професията си. Това е добрата стара школа на Шерлок Холмс, Поаро, Мегре и плеадата други като тях,
МИШЕВА. Не ги познавам. Може да са били добри детективи, но кофти мъже.
ПЕТРОВ. Забранявам ви!
МИШЕВА. Какво?
ПЕТРОВ. Да обиждате боговете ми. Това са мои учители. Върху техните плещи се крепи цялата криминална и детективска литература.
МИШЕВА. И вие ли започнахте за литература?
ПЕТРОВ /примирено, с променен тон/. Впрочем, да намеря гривната и да си вървя.
МИШЕВА. Ох, гривната, гривната! /Скача, отваря чекмеджето на масата и измъква гривната./ Ето я гривната. Трийте си я на носа.
ПЕТРОВ /взема гривната и гледа като агне/. Да, това е гривната, която търся. /Поглежда Мишева./ Какво, какво... Това пък, какво означава?
МИШЕВА. Нищо... Понеже оня не се яви три дни, дадох обявление във вестника да го подсетя, поне да го изплаша, че е откраднал гривна...
ПЕТРОВ. А той, мерзавецът, не се яви?
МИШЕВА /примирено/. Вместо него, цъфнахте вие.
ПЕТРОВ /язвително/. Будалата! От старата школа!... Ще се изям. Вие се подиграхте с мен!
МИШЕВА. А вие – с чувствата ми.
ПЕТРОВ /проплаква/. Не знам кой се подиграва с чувствата на бедните любители-детективи!...
МИШЕВА. Това е вече друго, говорите за чувства.

ПЕТРОВ. Какво? Да не мислите, че като сме любители, като сме детективи и частници, че сме застраховани?...

МИШЕВА. Думите ви радват душата ми.

ПЕТРОВ. А на мен ми се плаче. Защо... Как мислите, защо ОНЯ не благоволи да се върне отново?

МИШЕВА /замисля се/. Не знам. По всяка вероятност... Впрочем, знам. Седнете. Така ще разберете най-добре.

ПЕТРОВ. Сега пък вие ще възпроизвеждате. /Сяда./ Тук ли?

МИШЕВА. Там. /Сяда до него./ Прехвърлете ръката си през талията ми.

ПЕТРОВ /обидено/. Сега пък – талията!

МИШЕВА. Така си беше. Хайде!

ПЕТРОВ. Вие сте... Не мога да намеря думата! /Обвива ръка през талията ѝ./ И после?

МИШЕВА. Нищо... Седим така и пада здрача. Като падна здрача, той запита: Само като си помисля, че щастието ни ще продължава всичко-на всичко петнайсет дни, докато се върне съпругът ви, ми става тъжно!... Кажете, повторете това!

ПЕТРОВ. Само като си помисля, че щастието ни ще продължи всичко петнайсет дни, докато се върне съпругът ви, иде ми да си скубя косите!

МИШЕВА. Време е да ви кажа, че съпругът ми няма да се върне.

ПЕТРОВ /изненадано/. Какво?... Защо?

МИШЕВА. Няма такъв.

ПЕТРОВ /изненадано смъква ръката си/. Нямате съпруг?

МИШЕВА. Никога не съм имала.

ПЕТРОВ. Вие сте ергенка?

МИШЕВА. Да, свободна, като птичка.

ПЕТРОВ /изумено/. Но защо?... Защо са тези комедии?

МИШЕВА. Защото мъжете харесват така. Другото не им е интересно.

ПЕТРОВ. Слушайте, лъжете или не лъжете?

МИШЕВА. Това е истината.

ПЕТРОВ /уплашено/. Но, не е почтено!... Вие сте непочтена жена.

МИШЕВА. Ако бях омъжена, щеше ли да бъде почтено?

ПЕТРОВ. Разбира се. Това е нещо друго. То си е в реда на нещата. Изневерявате и толкоз... Мъжът ви е в командировка, изневерявате, губите гривни, това е естествено... /Става и започва да се облича./ Това е живота, нормалното поведение на всеки нормален човек. А така?

МИШЕВА. Какво така?

ПЕТРОВ. Прилича ми на клопка. Видяхте един представителен мъж, свободен, с бъдеще и хоп – да го гепим!... Не, мадам! Няма да стане!... Не на мен, мадам!... Аз съм от стара коза... Не мога да намеря думата! /Яростно налага шапката си./ Сбъркали сте адреса. Женската хитрост... /Закопчава се./ ...ми е известна и... Не мадам!... Е, беше красиво, но на това място аз казвам ДОВИЖДАНЕ... Довиждане, мадам! /Целува ръка./ И жалко, че нещо в мен се обърна, почти усетих как любовта прави посещение в голямото ми топло сърце... Но ме измамихте и трябва да си вървя. Какви долни същества са жените!... Лъжат че са женени, а на практика се получава, че не са... Довиждане! /Целува повторно ръка./ Излизам си с леко обгоряло сърце и ярост в душата! /Яростно тръгва и излиза./

Тя остава сама, загледана след него.

Той се връща.

ПЕТРОВ. Не мога да намеря вратата.

МИШЕВА. И това ми било детектив!...

ПЕТРОВ. Без иронии!... Жалко! /Гледа я./ Отивам си със съжаление. Адио, мадам, и жалко. Сбогом!... Имам чувството, че се измъквам от клопка за женитба. /Излиза./

Чува се енергичен лай на куче, яростен и задавен. Чуват се откъслечни фрази и думи на Петров към кучето.

– Чарли! Дръж се прилично!... Какво искаш?... Не, Чарли!

Връхлита обратно на сцената, оправя дрехите си.

МИШЕВА /учудено и изплашено/. Какво има? Защо се върнахте?

ПЕТРОВ /след тъжна и продължителна пауза/. Не ме пуска да изляза... Мръсно куче! Все в сублимните моменти!... /Започва да се съблича./

МИШЕВА /учудена/. Какво правите?

ПЕТРОВ /гледа към посоката на кучето/. Този мръсен пес! /Сваля шлифера си./

МИШЕВА /приближава се до него/. Но нали?...

ПЕТРОВ /прегръща я, като продължава да гледа към кучето/. Няма нали! Този гаден пес се намесва да ми крои съдбата, ама мамицата му! /целува я и отново към кучето./ Неблагодарник! /Целува я./

МИШЕВА. О, как съм щастлива! /Целува го./

ПЕТРОВ /леко я отстранява/. Слушайте, това вярно ли е, че само сте седели и сте гледали здрача?

МИШЕВА. Абсолютно вярно, мили! /Целува го по ухото./

ПЕТРОВ. Мамицата му на песа!... И нищо повече, нали?

МИШЕВА /щастлива/. Нищо.

ПЕТРОВ. Закълни се.

МИШЕВА. Заклевам се!

ПЕТРОВ. Проклето куче! /Към нея./ Тук ли ще вечеряме или на ресторант?

МИШЕВА. Предлагам – тук.

ПЕТРОВ. Предлагам на ресторант! Да ви покажа на света... /Към кучето./ Кучешка му работа! /Към нея./ Ама, вие как използвахте обстоятелствата, че съм от старата школа, а? Баламите от старата школа!

МИШЕВА. Ама, мили, все трябваше да стане някога...

ПЕТРОВ. Е, да! Точно с мен! /Към кучето./ Проклет, гаден пес!

Целува я. Стоят прегърнати. Кучето започва и се къса да лае.

Двамата продължават да се целуват – по-право стоят си целунати.

Кучето лае ли лае.